

Øssur og Jóhannes í Norðurlandahúsinum

Ummæli av kamarkonsert í Norðurlandahúsinum

Leygardagin 5. august var kamarkonsert í Norðurlandahúsinum við Øssur Bæk á violin og Jóhannes Andreassen á klaveri. Væl av fólki hevði leitað sær niðan í húsið henda dagin, eini 120 í tali, og tað er nógva ta ein hugsar um, hvussu kamarkonsertir annars verða vitjaðar. Kanska ger tað ein mun, at tað eru føroyingar, sum spæla.

Á skránni vóru sonatir fyri violin og klaver av Handel, Beethoven, Brahms og scherzo-tarantella av Wieniawski.

Byrjað varð við Handel, sonatu í D-dur op 1 nr. 13. Sum vanligt í barokktíðini hevur sonatan tveir seinar satsir við sra vøkrum lög-

um og tveir skjótar satsir. Longu í fyrsta satsi hoyrði tú, at hetta fór at vera einkonsert, tú bara kundi sita og njóta. Teir seinu satsirnir vórðu spældir inniliga og við einum ljómandi rikum tóna á violinini. Teir skjótu satsirnir vóru veruliga skjóttir, kanska í so skjóttir helt eg, men ikki so at skilja, at teir ikki megnaðu tað skjóta tempoið, nei dansandi lætt varð spælt. Ikki man tað vera lætt at akkompagnera barokk-sonatir á einum konsert-flygli, men Jóhannes kom sera væl frá tí. Balansen var sum hon skuldi vera.

Teir fyrstu tónarnir í Beethoven-sonatuni í a-moll prógvaðu, at hetta er

tónleikur, teimum damar at spæla. Her fingur teir prógvað, hvussu væl teir spæla saman báðir: góð balansa og presist; forte og piano vóru veruliga fort og piano, ikki minst hjá violinini. Øssur er ikki bangin fyri at bruka instrumentið til fulnar.

Eftir lógvabrestunum at døma vóru tað vælnægdir áhoyrarar, sum fóru at fáa sær ein kaffimunn í steðginum.

Nú var Brahms á skránni. Tónleikurin hjá Brahms kann eyðkennast við orðinum **spenningur**: rytmiskur spenningur — dynamiskur spenningur, skjótt skift milum kenslurnar, frá tí friðsama til tað ekstatiska. hetta

megnaðu teir báðir at fáa væl fram. Jóhannes hevði ikki tann lættara leiklutin í hesi sonatuni, sum eg haldi má vera krevjandi fyri báðar partar. Brúkti Øssur violinina til fulnar í Beethoven-sonatuni, gjørdi hann tað ikki minni í Brahms — ein stórir romantiskur klangur. Jú, brahms-sonatan var avgjørt tað, ið hugtók meg mest á konsertini.

Og so at enda Wieniawski: scherzo-tarantella, eitt virtuos-stykkið fyri violinina við so at siga øllum, ein kann finna upp á at gera á eini violin. Og virtuos var spælt, so neistarokið stóð frá. Lógvabrestirnir prógvaðu eisini, at fólki dámdi hetta so væl, at teir báðir noyddust at spæla eitt eykanummur: tvey fólkaløg hjá Bartók.

Stóra tøkk fyri eina góða konsert, við von um, at tit verða at hoyra aftur.

fb.

Heilt væl av fólki var og lyddi á

Øssur Bæk og Jóhannes Andreassen í Norðurlandahúsinum

Myndir: Jens Kristian Vang

Øssur Bæk

Hann er føddur í Keypmannahavn í 1965 og hevur føroysk foreldur. Hann byrjaði violinspæl sum 8 ára gamal hjá Tove Detrekoy á "Det danske Suzuki-institut".

Øssur tók studentsprógv í 1984 á St. Annæ Gymnasium á tónleikagrein. Sama árið byrjaði hann á konservatoriinum í Odense við Béla Detrekoy sum lærara.

Í 1986 fekk Øssur 1 árs sáttmála við Odense Symfoniorkestur og hevur í hesum orkestri ferðast og spælt í m.a. Spaniu og Sovjetsamveldinum. Samstundis helt hann fram við violin útbúgvingini á konservatoriinum.

Á heysti 1988 kom hann inn á konservatorið í Utrecht og lærir nú har hjá heimskenda professaranum Viktor Liberman, konsertmeistara í Concertgebouw - orkestrinum.

Johannes Andreassen

Hann er føddur í Havn 1963. Sum ungur lærði hann í fleiri ár klaverspæl hjá Rigmor Restorff. Eftir at hava lokið studentaskúla í Hoydølum 1982, lærði hann klaverspæl á "Hochschule für Musik und darstellende Kunst" í Wien hjá Walter Fleischmann, professara, haðani hann tók prógv í 1986.

Skúlaárið 1987-88 undirvísti hann í klaverspæli á Tórshavnar Musikksskúla.

Johannes er júst afturkomin úr London, har hann í 1 ár hevur lært hjá víðagitna læraranum Peter Feuchtwanger.

Umframt at hava spælt hópin av konsertum í Føroyum, hevur Johannes havt konsertir m.a. í Wien, Linz og London.

